

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ПИЯВИЦАТА

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

Пиявицата чакаше храна. Тя се носеше из огромната пустош на пространството от хилядолетия. Бе прекарала безброй векове в безсъзнание, странствайки между звездите. И неочаквано достигна Слънчевата система. Животворната радиация погали твърдата, суха спора. Гравитацията я привлече.

Една от планетите я притегли заедно с други звездни отпадъци и пиявицата се понесе към нея, все още мъртвешки безжизнена в издръжливата обвивка на спората си. Като една от многото пращинки, вятърът я носеше около Земята, играеше си с нея, а после я остави да падне.

Тя започна да шава. Стените на спората усетиха храна и започнаха да я всмукват. Тя започна да расте... И да се храни.

Франк Конърс влезе през портичката и се изкашля на два пъти.

— Да ме извините, професоре — каза той.

Високият блед мъж, легнал в поувисналия диван, не помръдна. Очилата му с рогови рамки бяха вдигнати на челото и той похъркваше съвсем тихо.

— Ужасно съжалявам, че ви безпокоя — каза Конърс и бутна към тила прокъсаната си филцова шапка. — Знам, че това ви е седмицата за пълна почивка, но в канавката има нещо дяволски странно.

Лявата вежда на бледия мъж трепна, но той не показа с нищо друго, че чува.

Франк Конърс се изкашля пак, хванал лопатата в едната си ръка. По китката му се виеха изпъкнали синкаво-лилави вени.

— Дали ме чухте, професоре?

— Разбира се, че те чух — каза Майкълс с приглушен глас и все още затворени очи. — Намерил си някой елф.

— Какво? — Конърс присви очи към Майкълс.

— Малко човече в зелени дрехи. Нахрани го с мляко, Конърс.

— Не, господине. Мисля, че е камък.

Майкълс отвори едното си око и погледна към мястото, където бе застанал Конърс.

— Ужасно съжалявам — заговори Конърс. Седмицата за пълна почивка беше обичай, изпълняван вече десет години от професор Майкълс, и негова единствена ексцентричност. Цяла зима Майкълс

преподаваше антропология, работеше в половин дузина комитети, занимаваше се с физика и химия и въпреки това намираше време да напише по една книга годишно. Когато дойдеше лятото, се чувстваше изморен.

След като пристигнеше във фермата си в щата Ню Йорк, за него съществуваше неизменното правило една седмица да не прави абсолютно нищо. Беше наел Франк Конърс да му готви през тази седмица и да си намира работа, докато професор Майкълс спи.

През втората седмица Майкълс се разхождаше наоколо, радваше се на дърветата и ловеше риба. През третата се печеше на слънце, четеше, поправяше навесите и обикаляше планините. В края на четвъртата вече изгаряше от нетърпение да се завърне в града.

Но седмицата за почивка беше свята.

— Аз наистина не бих ви досаждал за някоя дреболия — извинително изрече Конърс. — Но този проклет камък изяде цели два инча от лопатата ми.

Майкълс веднага отвори и другото си око и седна. Конърс вдигна лопатата. Закръгленият ѝ край бе като отрязан. Майкълс скочи от дивана и obu поизтърканите си мокасини.

— Дай да го видим това чудо — каза той.

Предметът лежеше в канавката, в края на моравата пред къщата, на метър от шосето. Беше кръгъл, с диаметър на автомобилна гума и изглеждаше твърд. Бе дебел около 2–3 сантиметра, поне на пръв поглед, черносив на цвят и със странна мрежа от жили по него.

— Не го пипайте — предупреди Конърс.

— Няма. Подай ми лопатата си — Майкълс взе сечивото и мушна с него обекта. Той изобщо не помръдна. Майкълс подържа лопатата за миг опряна върху него и я отдръпна. Още 2 сантиметра от метала бяха изчезнали.

Майкълс се намръщи и нагласи очилата върху носа си. С едната си ръка опря лопатата върху предмета, а другата задържа съвсем близо до повърхността му. Още една част от острието изчезна.

— Като че ли не отделя топлина — каза той на Конърс. — Ти забеляза ли нещо първия път?

Конърс поклати глава.

Майкълс вдигна шепа прах и я хвърли върху предмета. Прахта изчезна бързо, без да остави следа върху сивочерната повърхност.

Един голям камък последва прахта и изчезна по същия начин.

— Не е ли най-проклетото нещо, което сме виждали, а, професоре? — попита Конърс.

— Да — съгласи се Майкълс и се изправи. — На такова ми прилича.

Той издигна лопатата и я заби в предмета. Когато удари, едва не изпусна сечивото. Беше хванал здраво дръжката, готов да я задържи, когато отскочи. Но лопатата удари тази неподвижна повърхност и *остана* там. Нямахше забележимо хлътване, но и никакъв отпор.

— Какво мислите, че е? — попита Конърс.

— Не е камък — каза Майкълс. Той отстъпи. — Пиявиците смучат кръв. А това нещо като че ли смуче прах. И лопати. — Той удари за всеки случай още няколко пъти с лопатата. Двамата мъже се спогледаха. Покрай тях по шосето преминаха половин дузина военни камиони.

— Ще се обадя в колежа и ще попитам някой от физиците — каза Майкълс. — Или някой биолог. Бих искал да се отърва от това нещо, преди да ми е развалило моравата.

Двамата се върнаха към къщата.

Пиявицата се хранеше с всичко. Вятърът, който обвяваше сивочерната ѝ повърхност, оставяше част от кинетичната си енергия. Дъждът падаше отгоре ѝ и силата, с която я удряше всяка капчица, добавяше още. А самата вода попиваше във всепоглъщащата повърхност. Слънчевата светлина, която я докосваше, бе поглъщана и се превръщаше в маса за тялото ѝ. Земята под нея бе консумирана. Прах, камъни и клонки се унищожаваша от клетките на пиявицата и се превръщаха в енергия. Енергията се превръщаше във вещество и пиявицата растеше.

Много бавно започнаха да се завръщат първите проблясъци на съзнанието. Първото, което осъзна, бяха невъзможно малките размери на собственото ѝ тяло.

Но пиявицата растеше.

Когато Майкълс дойде да погледне на следващия ден, пиявицата беше около два метра в диаметър и се бе простряла върху част от шосето и моравата. На следващия ден бе почти шест метра в диаметър, огъната по контурите на канавката и покриваща по-голямата част от шосето. През този ден шерифът пристигна с колата си, следван от половината град.

— Това ли е пиявицата ви, професор Майкълс? — попита шериф Флин.

— Да — отвърна Майкълс. Той бе прекарал изминалите дни в напразно търсене на някаква киселина, която би могла да разтвори пиявицата.

— Ще трябва да я махнем от пътя — каза Флин и закрачи уверено към пиявицата. — Не можем да позволим на подобно нещо да блокира шосето, професоре. Колите на армията минават непрекъснато оттук.

— Ужасно съжалявам — отговори спокойно Майкълс. — Действайте, шерифе. Но внимавайте. Горещо е. — Пиявицата не беше гореща, но това бе най-простият начин да накара този човек да внимава.

Майкълс наблюдаваше с интерес, докато шерифът се опитваше да подпъхне един лост под пиявицата. Той се усмихна вътрешно, когато лостът бе изтеглен и от него липсваха трийсетина сантиметра.

Но шерифът не се отчайваше лесно. Той бе дошъл подготвен, за да отстрани това упорито парче скала. Върна се до колата си и измъкна от багажника горелка и ковашки чук. Запали горелката и я насочи към единия край на пиявицата. След пет минути нямаше никаква промяна. Сивата повърхност не беше се зачервила, нито пък изглеждаше загрята. Шерифът Флин продължи да нагрива още петнайсет минути, след което извика един от хората си.

— Удари това място с чука, Джери.

Джери вдигна чука, направи знак на шерифа да се отдръпне и замахна. Когато чукут удари, Джери изпъшка. Нито се счупи парче, нито се появи някаква пукнатина.

В далечината се зачу бръмченето на армейски конвой.

— Е, сега ще получим помощ — каза Флин.

Майкълс обаче не беше толкова сигурен. Той започна да обикаля пиявицата, питайки се кое ли вещество реагира по такъв начин.

Отговорът бе лесен — нито едно. Нито едно от *известните* вещества.

Шофьорът на джипа в началото на конвоя вдигна ръка и всички коли спряха. От джипа слезе един строг и енергичен офицер. По звездите върху рамената му Майкълс разбра, че той е бригаден генерал.

— Нямате право да блокирате това шосе — заяви генералът. Той беше висок, сух, загорял мъж, със студен поглед. — Моля да махнете това нещо.

— Не можем да го отместим — каза Майкълс. Той разказа на генерала какво се бе случило през последните няколко дни.

— Трябва да се махне — заяви генералът. — Този конвой трябва да мине. — Той се приближи и огледа пиявицата. — Кажете, че не може да бъде повдигнато с лост? И че горелката не е помогнала?

— Точно така — леко се усмихна Майкълс.

— Шофьор — извика генералът през рамо. — Карай през това нещо.

Майкълс започна да възразява, но се спря. Военните може би трябваше да се убедят сами.

Шофьорът тръгна с джипа напред и се изкачи върху дебелията вече десет сантиметра пиявица. Колата стигна до средата ѝ и спря.

— Не съм ти казвал да спиращ! — извика генералът.

— Не съм спирал, сър!

Джипът просто бе дръпнат от някаква сила и двигателят му бе спрял. Шофьорът се опита да го подкара отново, прехвърли на самостоятелна предавка за всяко от четирите колела и се нареди да тръгне напред. Но джипът бе залепнал неподвижно като в бетон.

— Извинете ме — обади се Майкълс. — Ако се вгледате, ще забележите, че гумите се топят.

Генералът се вторачи, ръката му автоматично се насочи към пистолета и той извика:

— Скачай, шофьор! Не се докосвай до това сиво нещо!

Пребледнелият шофьор се качи върху предницата на джипа си, огледа се и скочи извън кръга.

Настъпи пълна тишина и всички гледаха джина. Първо гумите му се стопиха и изчезнаха, след това джантите. Останало върху сивата повърхност, самото купе също изчезна.

Антената изчезна последна.

Генералът започна тихо да ругае. Той се обърна към шофьора.

— Иди назад и доведи няколко души с ръчни гранати и динамит.

Шофьорът се затича към конвоя.

— Не знам какво сте открили тук — заговори генералът. — Но то няма да спре един конвой на американската армия.

Майкълс не беше чак толкова сигурен.

Сега пиявицата бе почти будна и тялото ѝ искаше все повече храна. Тя бързо разграждаше почвата под себе си и изпълваше освободеното пространство със собственото си тяло, което се разрастваше. Върху повърхността ѝ кацна някакъв голям предмет и също се превърна в храна. После изведнъж...

Поток от енергия удари повърхността ѝ, след това втори и трети. Тя ги изконсумира с благодарност и ги превърна в маса. Малки метални парченца я удариха и кинетичната им енергия бе погълната, а масата им преработена. Последваха още експлозии, които ѝ помогнаха да нахрани гладните си клетки.

Сега започна да усеща. Наоколо ѝ имаше контролирано горене, въздухът вибрираше, придвижваха се предмети.

Имаше още една, по-силна експлозия с вкус на *истинска* храна! Тя я погълна лакомо и нарасна по-бързо. Зачака нови експлозии, а клетките ѝ пицяха за храна.

Но нямаше повече. Тя продължи да се храни от почвата и слънчевата енергия. Нощта дойде. Разбра го по доста по-бедното захранване с енергия. Последваха още дни и нощи. Около нея продължаваха да се движат вибриращи обекти.

Тя ядеше, растеше и се разливаше.

Майкълс стоеше върху един нисък хълм и наблюдаваше стопяването на къщата си. Сега пиявицата се простираше на стотици метри в диаметър и поглъщаше вратата на оградката му.

„Сбогом, дом“ — помисли си Майкълс, припомняйки си десетте лета, прекарани тук.

Вратата падна в тялото на пиявицата. Малко по малко къщата също изчезна.

Сега пиявицата приличаше на езеро от лава — изгоряло петно върху зелената Земя.

— Извинете, господине — каза един войник, който се бе изкачил до него на хълма. — Генерал О'Донъл иска да ви види.

— Идвам — каза Майкълс и хвърли последен поглед към къщата.

Той последва войника през оградата от бодлива тел, която бе издигната в кръг около пиявицата. Покрай нея патрулираше рота войници, които не допускаха репортерите и стотиците любопитни хора, дошли да видят това нещо. Майкълс се чудеше защо все още му разрешават да влиза тук. Реши, че това е защото цялата работа се развиваше основно върху собствената му земя.

Войникът го заведе до една палатка. Майкълс влезе. Генерал О'Донъл бе седнал зад малко бюро. Той направи знак на Майкълс да седне.

— Назначен съм за ръководител на акцията по освобождаването ни от тази пиявица — каза той на Майкълс.

Професорът кимна, без да каже дума за това дали е препоръчително да се възлага на военен работата, която би трябвало да се върши от учени.

— Вие сте професор, нали?

— Да. По антропология.

— Добре. Пушите ли? — Генералът запали цигарата си и тази на Майкълс. — Бих искал да останете тук в качеството на съветник. Вие пръв открихте тази пиявица. Аз ще ви бъда благодарен за съветите по отношение на... — Той се усмихна. — По отношение на врага.

— Бих се радвал — отвърна Майкълс. — Обаче мисля, че това е по-скоро работа за физик или биохимик.

— Не искам тук да ми се мотаят куп учени — каза генерал О'Донъл и се намръщи към огънчето на цигарата си. — Не ме разбирайте погрешно. Аз се прекланям пред науката. Ако мога да кажа, аз даже съм нещо като учен-войник. Винаги се интересувам от последните постижения в областта на оръжията. Защото вече не може да се води война без помощта на науката. — Изгорялото от слънцето лице на О'Донъл стана твърдо. — Но не мога да позволя на група дългокоси да се моткат около това нещо цял месец и да ме бавят.

Моята задача е да го разруша с всички предоставени ми средства, и то веднага. И ще направя точно това.

— Мисля, че няма да ви се удаде лесно — каза Майкълс.

— Точно затова искам да ми помогнете, Кажете ми как, а аз ще намеря начин да го направя.

— Ами, доколкото си представям, пиявицата е органичен конвертор от тип маса — енергия. Предполагам, че има двоен цикъл. Първо, тя превръща масата в енергия, а после придобитата енергия обръща в маса за собственото си тяло. Второ, енергията се превръща направо в маса за тялото ѝ. Как става това, аз не знам. Пиявицата не се състои от протоплазма. Може дори да не е клетъчно същество...

— Значи се нуждаем от нещо голямо против нея — прекъсна го О'Донъл. — Добре, става. Аз имам нещо големичко тук.

— Май не ме разбрахте — каза Майкълс. — Или може би аз не се изразих правилно. *Пиявицата се храни с енергия.* Тя може да консумира огневата мощ на оръжието, което ще използвате против нея.

— А какво ще стане, ако продължи да се храни?

— Нямам представа какви са границите на растежа ѝ — отговори Майкълс. — Възможно е растежът ѝ да бъде ограничен само чрез източниците на храна.

— Искате да кажете, че може да расте до безкрай?

— Възможно е да нараства дотогава, докато има с какво да се храни.

— Това наистина е предизвикателство за мен — каза О'Донъл. — Но не е възможно тази пиявица да е напълно непроницаема.

— Поне така изглежда. Предлагам ви да извикате няколко физици. Също и няколко биолози. Накарайте ги да измислят начин за унищожаването ѝ.

Генералът остави цигарата си в пепелника.

— Професоре, не мога да чакам, докато учените се мотаят. Аз си имам една аксиома. Ще ви я кажа. — Той замълча, за да направи по-голямо впечатление. — Нищо не е непроницаемо за силата. Пред силата всичко се предава. *Всичко.*

— Професоре — продължи генералът с приятелски тон. — Не трябва да подценявате науката, чийто представител сте. Ние разполагаме с най-голямото количество енергия и радиоактивно

оръжие, събирано някога на едно място. Намира се под Норт Хил. Мислите ли, че пиявицата ще може да устои на пълната му мощ?

— Предполагам, че е възможно това нещо да бъде претоварено — замислено произнесе Майкълс. Сега вече разбираше защо генералът иска той да бъде наблизно. Защото му подсказваше научни решения, без да има правото да му нарежда.

— Елате с мен — весело каза О'Донъл, като стана и повдигна края на палатката. — Ние с вас ще разбием тази пиявица.

След дълго очакване откъм едната ѝ страна се появи вкусна храна. В началото беше малко, но ставаше все повече. Радиация, вибрации, експлозии, твърди вещества, течности — приятно разнообразие от храни. Тя поемаше всичко. Но храната идваше твърде бавно за гладните ѝ клетки, защото непрекъснато се появяваха нови и предявяваха исканията си наравно с останалите.

Вечно гладното тяло виеше за още храна. Повече и по-бързо! Сега, когато бе достигнала доста ефективни размери, тя бе в пълно съзнание. Търсеше енергийните източници около себе си и намери огромно количество храна, концентрирана на едно място.

Без каквото и да било усилие тя се вдигна във въздуха, прелетя малко разстояние и се спусна върху храната. Суперефективните ѝ клетки загълтаха вкусните радиоактивни вещества. Но тя не пренебрегваше и по-бедните на енергия метали и парчета въглеродни диоксиди.

— Проклети глупаци — ядосваше се генерал О'Донъл. — Защо се паникьосаха? Човек би помислил, че никога не са ги обучавали. — Той се разхождаше пред палатката си, намираща се вече на ново място, на около пет километра по-назад.

Пиявицата бе нараснала до три километра в диаметър. Бяха евакуирали три села.

Майкълс, застанал до генерала, още не можеше да забрави гледката. Пиявицата бе поела масираната атака на оръжията за известно време, а после с цялата си маса се бе издигнала във въздуха. Бе закрила слънцето над главите им, бавно бе полетяла към Норт Хил

и се бе спуснала отгоре му. Имаше достатъчно време за евакуация, но изплашените войници бяха заслепени от ужас.

Шестдесет и седем души от силите на „Операция пиявица“ загинаха, а генерал О’Донъл поиска разрешение да използва атомни бомби. От Вашингтон изпратиха група учени, за да проучат положението.

— Онези експерти още ли не са решили? — попита О’Донъл и спря рязко пред палатката. — Та те вече достатъчно дълго се съвещават.

— Това е трудно решение — каза Майкълс Тъй като не беше официален член на групата за проучване, той беше предал информацията, която имаше, и си бе излязъл. — Физиците смятат, че това е работа за биолози, а те от своя страна мислят, че химиците трябва да дадат отговор. Никой не е специалист по това нещо, защото никога досега не го е имало. Просто не разполагаме с достатъчно данни.

— Проблемът е военен — грубо го прекъсна О’Донъл. — Мен не ме интересува какво е това нещо... Аз искам само да знам как да го унищожа. По-добре да ми разрешат да използвам бомбата.

Майкълс бе мислил много по този въпрос. Невъзможно беше да се каже със сигурност, но съдейки по скоростта на абсорбцията на маса и енергия от страна на пиявицата и като се имат предвид размерите и възможностите ѝ за нарастване, една атомна бомба *би могла* да я претовари при положение, че се използва достатъчно скоро.

Той предполагаше, че в рамките на три дни това би могло да стане. Пиявицата нарастваше в геометрична прогресия. И би могла да покрие Съединените щати до няколко месеца.

— Вече цяла седмица искам разрешение да използвам атомна бомба — мърмореше генералът. — И ще го получа, но не и преди тези глупаци да приключат с проклетото си дърдорене. — Той престана да се разхожда и се обърна към Майкълс. — Ще унищожа пиявицата. Ще я смачкам, пък ако ще това да е последното нещо в живота ми. Сега вече не става въпрос за национална сигурност. Става дума за личната ми гордост.

„Ето такова поведение прави хората генерали“ — помисли си Майкълс. Само че не това беше пътят за решаването на проблема. За О’Донъл беше нормално да вижда в пиявицата враг. Дори и името

„пиявица“ бе фактор, който някак си я „хуманизираше“. О’Донъл я приемаше като физическо препятствие. Като че ли пиявицата бе обикновен еквивалент на голяма армия.

Но пиявицата не беше нещо „човешко“. Вероятно не беше дори от тази планета. И против нея трябваше да се борят с нестандартни средства.

— Ето ги умниците, идат — каза генералът.

От близката палатка се появила група изморени мъже, водени от Алинсън — правителствения специалист по биология.

— Е, измислихте ли нещо? — попита генералът.

— Момент, господине, ще ви дам един пример — каза Алинсън и го погледна със зачервените си очи.

— Намерихте ли някакъв *научен* начин да я убием?

— О, това не беше толкова трудно — намеси се Мориарти, атомният физик. — Затворете я в абсолютен вакуум. Това ще свърши работа. Или я изхвърлете от Земята чрез антигравитация.

— Но ако не може по тези начини — каза Алинсън, — ние ви предлагаме да използвате атомните си бомби, при това бързо.

— Това мнението на цялата група ли е? — попита с блеснал поглед О’Донъл.

— Да.

Генералът бързо се отдалечи. Майкълс се присъедини към учените.

— Трябваше да ни извика още в началото — сърдито каза Алинсън. — Сега нямаме време да предложим нищо с изключение на силата.

— Стигнахте ли до някакви заключения по отношение естеството на пиявицата? — попита Майкълс.

— Съвсем общи — отговори Мориарти. — И те почти съвпадат с вашите. Вероятно пиявицата е с извънземен произход. Сигурно преди да кацне на Земята, тя е съществувала във вид на спора. — Той млъкна и запали лулата си. — Имаме голям късмет, че не е паднала в океана. Тогава щеше да изяде Земята, преди да успеем даже да разберем и да започнем да я търсим.

Те се поразходиха мълчаливо известно време.

— Както вие бяхте споменали, тя е идеален конвертор. Превръща масата в енергия и енергията в маса. — Мориарти се усмихна. —

Естествено, това всъщност е невъзможно и аз имам изследвания, които го потвърждават.

— Ще отида да пийна нещо — каза Алинсън. — Идва ли някой с мен?

— Това е добра идея — подкрепи го Майкълс. — Чудя се колко ли време ще му трябва на О'Донъл, за да получи разрешение да използва бомбата.

— Доколкото познавам политиците — отговори Мориарти, — твърде много.

Откритията на правителствените учени бяха проверени от други правителствени учени. Това отне няколко дни. После официален Вашингтон поиска да знае няма ли алтернатива пред взривяването на атомна бомба в сърцето на щата Ню Йорк. Мина известно време, докато ги убедят в необходимостта. След това трябваше да бъдат евакуирани хората, което също отне време.

Чак тогава бяха изготвени заповедите и пет атомни бомби бяха изкарани от укрытията. Бе определена ракета и бяха издадени съответните заповеди. Командването бе поверено на генерал О'Донъл. Това отне още един ден.

Накрая тежката ракета полетя над Ню Йорк. От въздуха сивочерното петно можеше да бъде открито лесно. То се простираше като разтворена рана между езерото Плесид и Елизабеттаун, покривайки Кийн и долината Кийн и приближаващо към покрайнините на Джей.

Първата бомба бе пусната.

След получаването на първата вкусна храна трябваше да чака дълго. Най-високата радиация бе последвана от по-слабата енергия на нощта много пъти, а през това време пиявицата ядеше почвата под себе си, поглъщаше въздуха наоколо и растеше. После...

Чудесен енергиен удар!

За пиявицата всичко беше храна, но все пак съществуваше и възможността да се задави. Енергията се плисна отгоре ѝ, потопа я, изтощи я и пиявицата започна да расте френетично, опитвайки се да

прегълтне титаничната доза. Беше още малка и бързо се претовари. Издутите клетки, изпълнени докрай, трябваше да поглъщат все повече и повече храна. Напрегнатото тяло произвеждаше нови клетки със скоростта на светлината. И...

И успя да се запази цяла. Енергията бе под контрол и стимулираше по-нататъшния растеж. Нови клетки поеха тежестта и изсмукаха храната.

Следващите дози бяха изключително приятни и лесно погълнати. Пиявицата разшири границите си. Растеше, хранеше се и растеше.

Ето това беше вкусът на истинската храна! Пиявицата почти беше изпаднала в онзи екстаз, в който винаги е била. Тя с надежда очакваше още, но всичко свърши.

И тя започна отново да яде Земята. Енергията, която бе използвала, за да произведе нови клетки, скоро свърши. Сега отново беше гладна.

Винаги щеше да бъде гладна.

О'Донъл се оттегли заедно с деморализираната си армия. Те построиха лагер на петнайсет километра от южния край на пиявицата в евакуирания град Шрунлейк. Сега пиявицата беше с диаметър от над деветдесет километра и продължаваше да расте бързо. Тя се беше проснала по планините Адирондайк и покриваше напълно всичко от езерото Саранак до Порт Хенри и покрайнините на Уестпорт до езерото Чамплейн.

Всички хора в радиус от триста километра наоколо ѝ бяха евакуирани. На генерал О'Донъл бе дадено разрешение да използва водородни бомби с мощност по преценка на неговите учени.

— Какво решиха умниците? — поиска да знае генералът.

Двамата с Майкълс се намираха в кола на една от къщите в Шрунлейк. О'Донъл я бе превърнал в свой команден пункт.

— Какво се моткат? — попита той нетърпеливо. — Пиявицата трябва да бъде взривена бързо. Защо още се мотаят?

— Боят се от верижна реакция — обясни му Майкълс. — Толкова голяма мощност на водородни бомби може да предизвика напукване на земната кора или изгаряне на част от атмосферата. Може да предизвика и поне половин дузина други опасни явления.

— Че да не искат да заповядам атака на нож? — възмути се генералът.

Майкълс въздъхна и седна в едно кресло. Той беше убеден, че методът като цяло е неправилен. Учените на правителството бяха притискани и те търсеха решение на проблема само в една посока. Нямаха нито време, нито възможности да обмислят някакво друго решение с изключение на силовото. А пиявицата само процъфтяваше по този начин.

Майкълс беше сигурен, че в някои случаи унищожаването на огъня с огън е неприложим метод.

Огън. Локи, богът на огъня. И на измамата. Не, отговорът не беше тук. Мислите на Майкълс се бяха насочили към митологията, за да се откъснат от непоносимото настояще.

Влезе Алинсън, следван от още шестима мъже.

— Има сериозна опасност да разцепите Земята на две при положение, че използвате количеството бомби, от които се нуждаете според нашите изчисления — каза той.

— Във време на война трябва да се поемат и рискове — отвърна упорито О'Донъл. — Мога ли да действам?

Майкълс внезапно разбра, че на О'Донъл не му пука дали ще разцепи Земята. Червенобузият генерал бе обхванат единствено от мисълта, че ще командва най-големия взрив в историята на човечеството.

— Не бързайте — каза Алинсън. — Бих искал всички да кажат мнението си.

Генералът едва се сдържаше.

— Само не забравяйте, че според вашите изчисления пиявицата расте със скорост от шест метра в час — каза той.

— И увеличава скоростта на нарастването си — добави Алинсън. — Но това не е решение, което може да се вземе прибързано.

Майкълс отново се бе замислил за митологията. За огнените стрели на Зевс. Ето, това им беше нужно. Или силата на Херкулес.

Или...

Той внезапно се изправи.

— Господа, мисля, че мога да ви предложа алтернативно решение, макар и доста неясно.

Всички погледнаха към него.

— Чували ли сте някога за Антей? — попита той.

Колкото повече ядеше пиявицата, толкова по-бързо растеше и повече огладняваше, Макар да бе забравила раждането си, тя си спомняше много други неща от своя живот. В онова древно минало тя бе изяла една планета. Пораснала огромна и ненаситна, тя бе се насочила към близката звезда и я бе изяла, като бе възстановила клетките си, превърнати в енергия заради пътешествието. А после нямаше повече храна и най-близката звезда бе на огромно разстояние.

Тя тръгна на пътешествие, но много преди да стигне до храната, енергията ѝ свърши. Масата, превърната в енергия за пътешествието, бе изцяло използвана. Тя се смали.

Накрая всичката ѝ енергия свърши. И тя се превърна в спора, носеща се безцелно из пространството.

Така беше първия път. Или не... Тя помисли, че се сеца за нещо още по-далечно, за едно мъгливо време, когато Вселената бе пълна със звезди. Тя ги бе яла, бе унищожавала цели сектори, бе нараствала и поглъщала. А звездите се бяха отдръпвали в ужас, формирайки галактики и звездни купове.

Или може би това беше сън?

Тя методически поглъщаше Земята и се чудеше къде ли бе отишла онази вкусна храна. И тогава я откри. Но този път тя беше над нея.

Пиявицата зачака, но съблазнителната храна оставаше извън досега ѝ. Усещаше колко вкусна и чиста е тази храна.

Защо обаче не пада?

Пиявицата чака дълго, но храната си оставаше недосегаема. Най-после пиявицата се издигна и тръгна към храната.

Храната обаче се отдалечи. Нагоре. Издигна се от повърхността на планетата. Пиявицата я последва бързо, доколкото масата ѝ го позволяваше.

Вкусната храна отлетя в Космоса и пиявицата я последва. Пред себе си усещаше още по-вкусен източник на храна.

Горещата, прекрасна храна на едно слънце!

О'Донъл поднесе шампанско на учените в щаба си. Следваше официална вечеря, но сега празнуваха победата.

— Тост — каза генералът и стана. Всички мъже вдигнаха чашите си. Единствен не се изправи и не взе чаша лейтенантът, който седеше пред контролното табло и ръководеше движението на безпилотния космически кораб.

— За Майкълс, който се сети за... Как му беше името, Майкълс?

— Антей. — Майкълс беше пил вече доста, но още не можеше да се зарадва. Антей, роден от Гея, богинята на Земята, и Посейдон, бога на моретата. Непобедимият боец. Винаги, когато Херкулес го събарял на земята, той се изправял по-силен.

Докато Херкулес не го вдигнал във въздуха.

Мориарти си говореше нещо сам, седнал с молив над лист хартия. Алинсън пиеше, но също не изглеждаше много весел.

— Хайде, вие, тъжни птици на злите поличби! — Генералът разля още шампанско по чашите. — После ще пресмятате. Пийте сега. — Той се обърна към оператора. — Как върви?

Аналогията на Майкълс бе приложена към космически кораб. Управляваха го дистанционно. И го бяха натъпкали с пречистени радиоактивни вещества. Той вися над пиявицата, докато тя, обезумяла от лакомия, го последва. Антей се бе отделил от майка си — Земята — и губеше силата си във въздуха. Операторът водеше космическия кораб достатъчно бързо, за да не позволи на пиявицата да го настигне, но го държеше на подходящо разстояние, за да я кара да го следва.

Космическият кораб и пиявицата се насочваха по курс към сблъсък със Слънцето.

— Чудесно, сър — отвърна операторът. — Вече е зад орбитата на Меркурий.

— Господа — заговори генералът, — аз се заклях да унищожа това нещо. Не си го представях така. Мислех, че борбата ще бъде по-персонална. Но важното е самото унищожение. Вие всички ще бъдете свидетели на този момент. Унищожението понякога е свещена задача. И сега моментът е точно такъв. Господа, чувствам се прекрасно.

— Отклонете кораба!

Каза го Мориарти. Лицето му бе пребледняло.

— Отклонете това проклето нещо!

Той им показва изчисленията си.

Бяха лесни за възприемане. Показваха скоростта на нарастване на пиявицата. Също предполагаемата скорост за консумиране на енергията ѝ. И скоростта ѝ на движение в Космоса, която представляваше постоянна величина. Енергията, която щеше да започне да получава от Слънцето при приближаването си към него, представляваше експоненциална крива. И скоростта на поглъщане на тази енергия, превърната в растеж на клетките, представляваше безкрайна хипергеометрична прогресия.

Резултатът...

— Тя ще унищожи Слънцето — каза много тихо Мориарти.

Щабът се превърна в лудница. Шестима от мъжете едновременно се опитваха да обяснят проблема на О'Донъл. После същото се опита да направи Мориарти и накрая Алинсън.

— Скоростта на растежа ѝ е толкова висока, а тази на придвижване толкова малка в сравнение с нея, че тя ще натрупа огромно количество енергия и така ще бъде в състояние да изконсумира Слънцето в момента, когато стигне до него.

О'Донъл даже и не се помъчи да разбере. Той се обърна към оператора.

— Отклони я — каза той.

Всички се надвесиха над екрана и зачакаха.

Храната се отклони от посоката на движение на пиявицата и се насочи някъде встрани. Отпред имаше огромен източник на храна, но беше още доста далеч. Пиявицата започна да се колебае.

Клетките ѝ, безразсъдно използващи енергията, закрепяха за решение. Храната забави ход. Намираше се съблазнително наблизко.

По-близкият източник или по-големият?

Тялото на пиявицата искаше храната *веднага*.

Тя тръгна подире ѝ и се отклони от посоката към Слънцето.

То можеше да почака. И неговият ред щеше да дойде.

— Насочи я под прав ъгъл към плоскостта на Слънчевата система — каза Алинсън.

Операторът зачука по клавиатурата. На радарния екран те видяха един балон, следващ малка точка. Пиявицата се бе отклонила.

Всички почувстваха облекчение.

— В коя част на небето би могла да се намира сега пиявицата? — попита О'Донъл с безизразно лице.

— Елате навън. Мисля, че мога да ви покажа — обади се един от астрономите. Те отидоха до вратата. — Някъде в този сектор — каза астрономът и показа с пръст.

— Чудесно. Войник, изпълни заповедта — каза О'Донъл през рамо.

Учените зяпнаха от учудване. Операторът зачука по клавишите и балонът започна да настига точката. Майкълс хукна да пресече стаята.

— Стоп — каза генералът и строгият му команден тон спря Майкълс. — Аз знам какво правя. Накарах да построят този кораб по специален начин.

Балонът настигна точката върху екрана на радара.

— Казах ви, че борбата е лична — заяви О'Донъл. — Заклех се да унищожа тази пиявица. Докато тя е жива, ние никога няма да бъдем в безопасност. — Той се усмихна — Няма ли да погледнем небето?

Генералът отново тръгна към вратата, последван от учените.

— Натисни копчето, войник!

Операторът го направи. Нищо не се случи. А после небето се освети!

В Космоса увисна една ярка звезда. Блясъкът ѝ изпълни нощта, разрасна се и започна да изчезва.

— Какво направихте? — изпъшка Майкълс.

— Тази ракета бе построена около водородна бомба — каза О'Донъл с триумфално изражение. — В момента на контакта аз я взривих. — Той отново извика на оператора: — Показва ли нещо радарът?

— Нито искрица, сър.

— Господа — каза генералът. — Аз се сблъсках с врага и го победих. Нека пийнем още шампанско.

Но Майкълс внезапно се почувства зле.

Заради изразходването на енергията тя бе започнала бързо да се смаява. И тогава стана страхотната експлозия. Не можеше даже и да помисли да я погълне. Клетките ѝ издържаха едва част от секундата на немислимия по величина енергиен взрив и се претовариха едновременно.

Пиявицата бе смачкана, разкъсана, унищожена. Тя се пръсна на хиляди частици, а те от своя страна също се пръснаха на хиляди още милиони пъти.

Частичите бяха захвърлени във всички посоки от взривната вълна на експлозията и се разпръснаха надалече.

Като спори.

Спорите се затвориха в сухите си, твърди и като че ли безжизнени обвивки. Приличаха на пращинки. Милиарди пращинки. Те се понесоха безцелно из безбрежната пустош на пространството.

Бяха милиарди... Чакаха да бъдат нахранени...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.